

Marian Ilea

Societatea de socializare din MEDIO-MONTE

(Proiect al Uniunii Europene)

- piesă de teatru într-un act -

Personajele:

Lang - domn în vârstă, fost maistru-zidar, îmbrăcat în costum

Liz - doamnă în vârstă, îmbrăcată în rochie lungă

Henrietta - doamnă în vârstă, îmbrăcată lejer, ținută de mers la piață

Personajele vor apărea pe scenă din fundul scenei: Lang, din stânga, Liz și din dreapta Henrietta.

În fundal scrie cu litere mari pe o pancartă: „Societatea de socializare din Medio-Monte - proiect al Uniunii Europene”.

Pe scenă, trei fotolii, trei noptiere și trei veioze cu picior. Acestea din urmă vor lumina personajele și scena. În rest, întuneric. Doar pancarta va avea un sistem propriu de iluminat.

Cele trei personaje intră în scenă, nehotărâte, parcă stinghere, se salută ceremonios. Se așază pe fotolii și iau caiete voluminoase de pe noptiere.

Vor povesti și vor scrie în funcție de felul în care vor fi atinse de curiozitate sau de nepăsare.

Suntem la centrul de socializare pentru vârsta a treia din Medio-Monte.

Actul unu

Lang: A trăsnit în farmacie. Ieri pe seară. În timpul furtunii. Întâi s-a dezlănțuit, apoi au fost descărcări electrice. S-a pornit și ancheta asupra cazului întrucât...

Liz: Întrucât cazul poate fi numai o invenție a creierilor unui om exaltat, care nu vrea să dea satisfacție adevărului în mod altruist...

Henrietta: Întrucât omul nu servește interesele acestei obști, așa că se suspendă orice judecată asupra cazului relatat.

Lang: O plapumă pusă la uscat a luat foc împrăștiind în odaie un fum înăbușitor. Au fost asfixiați cei din încăperea, care apoi au murit. Farmacistul a spus că nu poate părăsi farmacia, dar l-a lăsat pe ajutorul lui s-o părăsească...

Henrietta: Liniștea mormântală a cartierului nordic a fost brusc întreruptă. Știm astea, domnule Lang.

Lang: Prin toaca de lemn care a început să bată, doamnă Henrietta.

Liz: Sunteți pompier, cumva, domnule Lang, și aveți fluier ca de sirena?

Lang: Sunt maistru zidar, precum deja știți, doamnă Liz.

Liz: Bărbatul cu defecțiuni fizice nu poate participa la stingerea de incendii. Dar poate visa la ceea ce nu poate, domnule Lang.

Henrietta: Domnul Lang umblă langa, doamnă Liz.

Liz: Langa-linga umblă domnul Lang, Henrietta.

Lang: Aveam mașinuță cu dopșor mic pentru parfumat fetele, doamnelor. Aveam săculeț de vinilină de culoare verde, în care-mi duceam mâncarea la grădiniță. La lumina lămpii cu fotoghin ascultam radioul cu tranzistori.

Liz: Aha, domnule Lang, eu am terminat pensionul la fete, cu educație pentru domnișoarele din înalta societate, cu ore de pian, cu ore de administrarea casei și tot ce trebuie unei domnișoare să devină soție de om important.

Lang: Nu țin minte să te fi parfumat, doamnă Liz. Mama mea era o femeie bătrână, mică de statură, mândră de sine și de originea sa, doamnelor.

Liz: Aveam pian cu coadă-n cameră, aveam mobilă grea, masivă, cu miros de lemn vechi.

Henrietta: Leagănul acela din curtea casei mi-l amintesc, domnule Lang.

Lang: Nici pe dumneata nu țin minte să te fi parfumat...

Liz: N-aveai cum, domnule Lang, pe noi ne parfuma domnul Stamboli. Un om înalt, puternic, cu o chelie ascunsă de o șuviță de păr ce trecea dintr-o parte în alta.

Henrietta: Cu o privire feroasă, Stamboli a Pitarășului din oraș.

Liz: Tatăl lui lucrase la o brutărie. El luase în asociațiune o frizerie.

Lang: Ah, bătrânelul Stamboli - frizerul, cum să nu, îmi aduc aminte, nu mergea, ci alerga! Îndoit de vârstă, uitându-se în jos, se mai oprea să-și tragă suflarea, să-și șteargă sudoarea care-i acoperea chelia... Nici nu v-aș fi parfumat, doamnelor. Nici n-aveam cum, dar nici n-aș fi făcut-o.

Liz: Stamboli, minunatul frizer evlavios care se uita la cer.

Henrietta: Mânca turtă dulce cumpărată de la magazinul de lux din oraș.

Liz: Mă îndulcesc, zicea, plescăind de plăcere.

Lang: Tundea la lumina unei lămpi ce se agita pe peretele frizeriei. Nu avea nevoie de lumină. Mâinile lui știau tot. În aer plutea miros de transpirație îmbibat în pereți. În oraș au apărut frizeriile noi, doamnelor. Munca lui se rezuma la câțiva clienți fideli, care-și aminteau că există și el pe pământ, doamnă Liz, doamnă Henrietta. Se adresa respectuos fiecărui client: Să trăiți, să trăiți, Doamne ajută, multă sănătate cu sănătate, să vă dea Dumnezeu sănătate, vă mulțumesc din suflet, uite că ne ajută Dumnezeu. De câte ori își termina tunsoarea. Clienții lui erau din ce în ce mai rari. Plecau în cimitir și nu mai aveau nevoie de frizer.

Liz: Dumneavoastră cum vă mai numiți, domnule Lang?

Lang: Cum să mă numesc, doamnă Liz?

Liz: Din ce zonă, domnule Lang?

Lang: De acasă de la mine, doamnă Liz.

Liz: Exact cum am bănuț, domnule Lang.

Lang: Unde nu duc lipsă de nimic. Am tot ce-mi trebuie, doamnă Liz.

Liz: Exact cum am bănuț, domnule Lang.

Henrietta: Mă interesează tot... ce vă trebuie, domnule?

Lang: Da, doamnă Henrietta, pentru că am avut o casă, de când am avut-o m-am interesat de tot ce-mi trebuie. Doamne ajută, cu multă sănătate să trăiți, doamnă Henrietta.

Henrietta: Exact cum am bănuț, Liz.

Lang: Când băiatul meu a murit, am rămas cu nora mea, doamnelor.

Henrietta: Ah, bătrânii din ziua de astăzi, domnule.

Lang: Să trăiți, să trăiți, Doamne ajută, doamnă Henrietta.

Liz: Ce gând v-a adus aici, domnule Lang?

Lang: În tinerețe mi-a fost foarte greu, doamnă. Mi-am câștigat pâinea. O grămadă de ani. M-am îndemnat și mi-am făcut casa cu mâinile astea. Am făcut tot ce am putut din muncă pentru că am fost în putere. Foarte mulțumit am fost și aveam o mașinuță cu dopșor pentru parfumat. Era o mașinuță ca o sticlură de apă de colonie. Exact de aia aveam. Când se termina, cumpăram alta, că erau ieftine. Aducea Stamboli la frizerie și-mi vindea ori de câte ori era necesar.

Liz: Nici nu mai ai ce căuta la frizeria lui Stamboli.

Henrietta: Nu ai după ce să mai mergi acolo.

Liz: Ai înțeles, domnule Lang?

Lang: Să trăiți, să trăiți, Doamne ajută, doamnelor...

Liz: Să rămâi aproape în drum la șaptezeci și cinci de ani.

Henrietta: Păi, cum?

Liz: Să ai casă, un băiat mort și o noră vie.

Henrietta: Mare scofală, Liz.

Liz: Să-ți zică nora aia, că-ți vinde casa, Henrietta.

Henrietta: Ba, să-ți zică nora aia, Lang, ți-am vândut casa, Liz.

Liz: Să-ți zică, Lang, era casa ta și am vândut-o eu și nu mai ai ce căuta acolo.

Henrietta: Să ieși, să pleci, să plângi...

Liz: Să rămâi să locuiești pe o bordură în acest oraș, să spui, lângă frizeria lui Stamboli, minunatul domn Stamboli, că n-ai unde să te duci, că n-ai casă, că n-ai pe nimeni absolut, Henrietta.

Henrietta: Să te temi că numai în groapă mai poți să te duci, domnule Lang.

Lang: Să trăiți, să trăiți, Doamne ajută, doamnelor.

Liz, Henrietta (în cor): Ah, bătrânii din ziua de azi...

Lang: Mă rog la Dumnezeu în gândul meu...

Liz, Henrietta (în cor): Bărbatul mort a fost bărbat bun, domnule Lang.

Lang: Omul e la rândul lui ca oricare om, doamnelor. Îmi pare bine că nu v-am parfumat. Am uitat. Acuma am uitat, Stamboli zicea: Lang, nu asculta de gura babelor, c-or zice babele că-i așa ori că-i așa, tu vezi-ți de casa ta și de nora aia a ta. Să trăiți, să trăiți, Doamne ajută, doamnelor...

Liz: Oricum stai acolo pentru mâncare, țigări și îmbrăcăminte, domnule Lang.

Lang: Toate femeile astea peste șaptezeci și cinci de ani sunt niște acrituri. Sigur că asta nu înseamnă să nu intri în vorbă cu ele.

Henrietta: Să-ți numeri bănuții ca să-ți ajungă, domnule.

Lang: Aș vrea să mă roiesc de aici, dar nu mă roiesc. Când vezi o noră tânără, îți curg ochii după ea. Dichisită, aranjată, nu ca alea mai grase de la pensionul de fete, care nu dau nimic pe aranjare, o noră tânără și văduvă, parcă-i păpușă, doamnelor. Nu mai zic nimic.

Liz: Ne-ai pierdut încrederea, ai fost tăntălau, domnule Lang. Femeile profitoare trag la dumneata ca muștele la miere.

Lang: Îmi fac valiza, doamnelor, plec, poate nu mai vin înapoi, ba vin înapoi, iară vin înapoi, cum Doamne ajută... să nu-mi placă orașul meu.

Henrietta: Domnul Lang e un simplu gheboșat cu gândirea, Liz.

Liz: Boul care trage-n jugul norei sale, Henrietta. Aicea-i viață, nu-s chinuri ce are el în casa aia, unde tot la coteț merge și tot acolo doarme, mănâncă și-și face nevoile.

Lang: M-am operat de cinci ori la stomac, doamnelor. O singură dată mi s-a desfăcut. Nu s-a prins. M-am tăiat iară. Din nou. M-am cusut. Acea a fost a șasea operație.

Liz: Și vrei să te operezi din nou, domnule Lang?

Lang: Vreau să mă duc acolo iară, să mă duc să văd, ori să mă opereze, ori să-mi dea medicamente. Din astea două... una!

Liz: Ai dat tot ce ai avut, domnule Lang, ca să te îngrijească.

Henrietta: Ai dat tot ce ai avut, domnule Lang, ca să te îngroape.

Lang: Din poveste în poveste i-am spus nurorii că am nevoie de înțelegere, să mă ajute când o să pic jos. Și Dumnezeu mă ajută zi și noapte. Mi-a spus, socrule Lang, să ne cununăm la biserica aia mare din fața Spitalului. Să nu apară alți moștenitori. Cununie în toată regula, cu cruce, cu evanghelie, cu coroana pe cap, cu miere de albină, exact cum se face.

Liz: Ai avut și panglică?

Lang: Și panglică am avut. Și popa Nelu ne-a fost nănaș.

Henrietta: Lang stă într-un pat, într-o cameră. Nora stă în alt pat, în altă cameră.

Lang: Dimineața ne sculăm, ne spălăm, ne facem paturile. Eu îi duc mâncarea la pat. O cafea, la pat. Bunul Dumnezeu s-o țină, să nu moară înaintea mea.

Liz: Apoi, ea se plimbă prin oraș.

Henrietta: În timp ce el ia câte o tură de medicamente.

Lang: Când vine seara, ne punem fiecare în camera lui, în patul lui. E tare frumos, doamnelor. Am o viață tare frumoasă în căsuța aia a mea. Aia care au în acest oraș casele alea cu etaje nu-s atâta de fericiți, doamnă Henrietta, doamnă Liz.

Liz: Domnul Lang execută tot ce-i spune nora lui.

Henrietta: Nora aia a lui a ajuns să-i fie nevastă.

Lang: Cu acte în regulă, doamnelor.

Liz: Lumea e tare încâlcită, Henrietta.

Lang: Eu am descâlcit-o la mine în casă. Spăl vase, mă uit la film și iară spăl vase.

Liz: Bei câte o țuică bătrână, domnule Lang.

Lang: Un lichior de vanilie, doamnă Liz.

Liz, Henrietta (în cor): Dacă bagi mâna într-un buzunar gol, nimica n-ai ce scoate de acolo, domnule Lang.

Lang: Când aveam salariul meu câștigam bine, doamnelor, două mii cinci sute de lei.

Liz, Henrietta (în cor): Aveai și ciubucurile alea de la zidărie, domnule Lang.

Lang: Despre alea nu vă spun că erau de două ori salariul.

Liz, Henrietta (în cor): Rolul bisericii, în aceste momente, ar trebui să fie mai adânc implicat. Preoții ar trebui să fie fermentul. Categorie, domnule Lang, așa ca surorile ursuliene, care au diafilm cu religia și minunatul ei rol de fiecare zi.

Lang: Îmi pare bine că nu v-am parfumat niciodată, doamnelor, cu sticluța aia cu dopșor, ca o mașinuță, pe care o cumpăram de la Stamboli frizerul.

(întuneric)

Cortina